

## Η επίσκεψη του Χειμώνα

/ [Πεμπτουσία](#)



Το κρύο είχε απλωθεί σε όλη την πόλη. Τα γυμνά κλαδιά των δέντρων χόρευαν στο ρυθμό του παγωμένου ανέμου. Οι δρόμοι της πολιτείας είχαν ερημώσει απότομα και οι έμποροι έκλεισαν νωρίτερα τα μαγαζιά τους. Τα παιδιά περπατούσαν βιαστικά ανυπομονώντας να νιώσουν τη θαλπωρή του σπιτιού τους. Σε λίγο θα έπεφτε η νύχτα.



Ο Χειμώνας στεκόταν σε ένα σύννεφο αγναντεύοντας την πολιτεία. Πολλή ώρα έμεινε έτσι ακίνητος, θαυμάζοντας το έργο του. Οι σκεπές είχαν ντυθεί με χρώμα λευκό και γκρίζες στήλες καπνού ανυψώνονταν προς τον ουρανό. Οι δρόμοι είχαν καθαρίσει από τις χειμωνιάτικες μπόρες και τα φώτα της πόλης έλαμπαν δυνατά, κόντρα στο σκοτάδι που έρχεται νωρίτερα αυτή την εποχή.

*Άκουσε το κομμάτι «Η εποχή του χειμώνα» του Schumann*

%xeinomnasSchuman%

Τόσο πολύ του άρεσε το θέαμα από εκεί ψηλά του Χειμώνα, που πρώτη φορά θέλησε να περιεργαστεί την πολιτεία από κοντά. Πέταξε με τη βοήθεια του ανέμου μέχρι την πλατεία. Περιπλανήθηκε στα άδεια σοκάκια, παρατήρησε τις φωτισμένες και στολισμένες βιτρίνες των μαγαζιών και στο τέλος ξάπλωσε πάνω στο χιόνι της αυλής ενός σπιτιού.

Φωνές ακούγονταν από το σαλόνι. Ο Χειμώνας σηκώθηκε και πλησίασε στο παράθυρο. Εκεί, μπροστά στο τζάκι, τρία παιδιά έτριβαν τα χέρια τους πάνω από



- Ανυπομονώ να έρθει η άνοιξη! Δεν το

αντέχω πια αυτό το κρύο! γκρίνιαξε ένα από τα παιδιά.

- Ούτε εγώ, συμφώνησε και το μικρότερο. Ο χειμώνας είναι η χειρότερη εποχή του χρόνου.

Ο Χειμώνας δεν πίστευε στα αυτιά του. Αυτή την άποψη είχαν λοιπόν οι άνθρωποι γι' αυτόν; Άρχισε να περπατάει συλλογιζόμενος αυτά που άκουσε, μέχρι που έφτασε μπροστά σ' ένα άλλο σπίτι. Εκεί, ένα



κάλυπτε τον διάδρομο της αυλής. Όμως ενώ το φτυαρίζε,

μονολογούσε: «Άτιμε χειμώνα! Αλλά δεν θα έρθει η άνοιξη; Ούτε στο πάγο θα γλιστράμε ούτε το χιόνι θα φτυαρίζουμε ούτε θα τουρτουρίζουμε!». Ο Χειμώνας είχε αρχίσει πραγματικά να θυμώνει. Άνοιξε το βήμα του. Παρακάτω είδε ένα παιδί μόλις έμπαινε στο σπίτι του.

- Άργησες, του είπε η μητέρα του που το περίμενε στην πόρτα.

- Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, μαμά, δικαιολογήθηκε το παιδί. Κάτσε τώρα να βγάλω το κασκόλ, το σκουφί, τα γάντια και το μπουφάν που φοράω και μου γκρινιάζεις μετά. Αχ, τότε θα έρθει το καλοκαίρι που φοράμε μόνο κοντομάνικα; Τώρα θα βάζαμε τα μαγιό μας και θα πηγαίναμε για μπάνιο στη θάλασσα, ήταν τα τελευταία λόγια του παιδιού πριν κλείσει την εξώπορτα.

Ο Χειμώνας στεναχωρήθηκε. Οι άνθρωποι δεν τον ήθελαν στη ζωή τους. Καβάλησε πάλι τον άνεμο και γύρισε πίσω στο σύννεφό του. Είχε πάρει την απόφασή του...

Την άλλη μέρα, όλοι ξύπνησαν από νωρίς. Ο ήλιος είχε κάνει την εμφάνισή του νωρίς και δεν υπήρχε ίχνος συννεφιάς. Τα χιόνια από τις σκεπές είχαν εξαφανιστεί. Τα γυμνά δέντρα έστεκαν ακίνητα. «Τι ζέστη είναι αυτή Γενάρη μήνα;», αναστέναζαν ιδρωμένοι οι καταστηματάρχες που πήγαιναν στη δουλειά τους. Τα παιδιά που ενθουσιασμένα έτρεξαν στις αυλές για να παίξουν χιονοπόλεμο, απογοητεύτηκαν. «Τι έπαθε ο καιρός, τρελάθηκε;», αναρωτήθηκαν οι γυναίκες που γρήγορα έτρεξαν να βάλουν μπουγάδα, εκμεταλλευόμενες την ηλιόλουστη μέρα.

Ο Χειμώνας παρακολουθούσε θλιμμένος από ψηλά. Είχε διατάξει τον άνεμο, το κρύο και το χιόνι να μην αγγίξουν καθόλου την πολιτεία εκείνη τη μέρα. Και περνούσε τις μέρες έτσι οι άνθρωποι πήγαιναν χαρούμενοι στις δουλειές ακόμη περισσότερο.



Όμως, όσο περνούσε η μέρα, οι

άνθρωποι έχαναν το χαμόγελό τους. Τα παιδιά στο διάλειμμα δεν έπαιζαν τον καθιερωμένο τους χιονοπόλεμο. Οι παππούδες δε θα έλεγαν παραμύθια στα παιδιά μπροστά από το τζάκι, ψήνοντας κάστανα. Οι μαμάδες δε θα έφτιαχναν ζεστή σούπα για την οικογένεια που θα μαζευόταν γύρω από το τραπέζι. Τα δέντρα δε θα έπαιρναν το απαραίτητο νερό από το χιόνι, ώστε να ανθίσουν την άνοιξη.

Ο Χειμώνας παρατήρησε τα αγέλαστα πρόσωπα και κατέβηκε ξανά στην πλατεία. Οι άνθρωποι γύρω του γκρίνιαζαν και μονολογούσαν: «Πού πήγε ο χειμώνας με τα κρύα του, να σκεπαστούμε και να μαζευτούμε και να τραγουδήσουμε μπροστά από τη φωτιά;», «Και τώρα πώς θα φτιάξουμε το χιονάνθρωπο που λέγαμε;», «Έχω ιδρώσει! Τι ωραία που ήταν χτες που ήμασταν με τα κασκόλ και τα γάντια και δεν μας ένοιαζε καθόλου το κρύο!».

Ο Χειμώνας δεν πίστευε στα αυτιά του. Όταν άκουσε και ένα παιδί να λέει: «Ο χειμώνας είναι τελικά η καλύτερη εποχή του χρόνου!», μετάνιωσε που είχε πάρει εκείνη τη χθεσινή βιαστική απόφαση. Πέταξε πάλι στο σύννεφό του και περίμενε να νυχτώσει.

Μόλις έπεσε βαθύ σκοτάδι, ο Χειμώνας άνοιξε το τσουβάλι. Ο άνεμος, το χιόνι και το κρύο ξεχύθηκαν ελεύθερα στην πολιτεία. Τα τζάμια άρχισαν να τρίζουν από τον αέρα. Το χιόνι γρήγορα σκέπασε τα δέντρα και τις σκεπές των σπιτιών. Τα τζάκια άναψαν βιαστικά. Η απότομη παγωνιά είχε αναγκάσει και τους τελευταίους περαστικούς να «οχυρωθούν» στα σπítια τους. Εκείνη τη νύχτα ο Χειμώνας θα έδειχνε όλο του το μεγαλείο.

*Άκουσε τον «Χειμώνα» του Vivaldi*

*%xieiimnoas\_Vivaldii%*

Κάποτε ξημέρωσε. Οι μαμάδες ετοίμασαν ζεστό γάλα για τα παιδιά και τους φόρεσαν κασκόλ και σκουφί. Οι παρέες, στον δρόμο για το σχολείο, αντάλλαζαν ιστορίες που είχαν ειπωθεί μπροστά από το τζάκι την προηγούμενη νύχτα. Σε κάποιες αυλές είχαν ήδη φτιαχτεί οι πρώτοι χιονάνθρωποι. Οι γειτόνισσες έβγαιναν στις βεράντες ή πήγαιναν η μία στο σπίτι της άλλης για επίσκεψη κρατώντας μία κούπα ζεστό καφέ. Ήταν ένα υπέροχο χειμωνιάτικο πρωινό!



Χειμώνας, παρατηρώντας αυτές τις αντιδράσεις των ανθρώπων, χαμογέλασε. Ήταν σίγουρος ότι οι άνθρωποι αναγνώριζαν πια την αξία, όχι μόνο του χειμώνα,

αλλά όλων των εποχών. Ευχαριστημένος, καβάλησε τον άνεμο και πήγε να επισκεφτεί μια άλλη, πιο μακρινή πολιτεία...

*Αλέξανδρος Σαββόπουλος*